

julij 2017

Pripravlja uredniški odbor mladih

Uredništvo: Urška Petaros

Grafično oblikovanje: Matej Susič

rast.urednistvo@gmail.com - ISSN 2039-9316

Terorizem spreminja naše poletne destinacije

Poletje – učbeniki in zvezki so spravljeni. Po dolgi in utrudljivi zimi si lahko končno oddahnemo.

Večina ljudi si je šla odpočit k morju, kjer so plavali v bistri vodi, drugi so izbrali gore za dolge sprehode po zelenih pobočjih, še kdo drug pa se je odpravil na raziskovanje različnih mest. Kako pa so se spremenile naše turistične destinacije v času, ko nam grozi terorizem?

V zadnjih časih nam mediji veliko poročajo o terorističnih napadih in o njihovih nevarnostih. Terorizem pa ni nov fenomen, saj se je pojavil že v 1. stoletju, ko so se Judje Zeloti upirali rimski nadoblasti s terorističnimi akcijami proti predstavnikom oblasti in rojakom, ki so sodelovali z Rimljani. Od takrat do danes se je oblikovalo več vrst terorizma:

- **nacionalistični**, katerega cilj je oblikovanje samostojne države za narod, ozemlje, deželo itd. Take organizacije so: IRA (Irish Republican Army) na Irskem in baskovska ETA (Euskadi ta Askatasuna) v Španiji in Franciji;
- **verski**, ki se pojavi proti komurkoli, ki ni pripadnik določene vere ali verske skupnosti npr. Al Kaida ali Islamska država Iraka in Levanta (angleške kratice: IS, ISIS ali ISIL) na Bližnjem vzhodu;
- **levičarski**, ki se bojuje proti kapitalističnemu sistemu, kot nekdanje Rdeče brigade v Italiji;
- **desničarski**, katerega predstavniki so ekstremni nacionalisti in rasisti, ki se potegujejo za vzpostavitev fašističnih držav.

Poleg teh imamo tudi **anarhistični** in **državni** terorizem, v zadnjih letih celo **kibernetski** terorizem. Džihadistična vojaška skupina ISIS predstavlja veliko grožnjo za cel svet. Zaradi možnosti napadov so se turistične destinacije spremenile, saj ljudje raje ne zahajajo v mesta ali države, ki so že bili tarča napadov. Ena najbolj prizadetih držav v Evropi je Francija, kjer se je število turistov zaradi

Je hrvaška obala varnejša od evropskih prestolnic?

ttega zmanjšalo. Da ne govorimo o afriških in vzhodnoazijskih državah kot npr. Egiptu, kjer je znana turistična destinacija na Rdečem morju Šarm el Šejk skorajda prazna.

Ljudje raje izberejo destinacijo, ki naj bi bila po njihovem mnenju bolj varna. Zaradi tega se zadnja leta na Hrvaškem pojavlja vedno več turistov, ki menijo, da je Hrvaška varnejša. Tudi Slovenija doživlja velik uspeh na turističnem področju, v Ljubljani ali na Bledu se je letos turistov kar trlo.

Terorizem nam je spremenil življenje, čeprav se tega večkrat ne zavedamo. Ko se znajdemo v velikih množicah ljudi, se skoraj že podzavestno takoj prestrašeno vprašamo, ali bi se nam lahko zgodilo kaj hudega. Varni se počutimo le, če je okoli nas veliko straž in policistov s puškami v rokah, že ob majhnem poku tvegamo panične reakcije množice, ki so lahko tudi zelo nevarne, kot se je izkazalo maja v Turinu. Grožnja terorizma je prisotna in predstavlja za nas težavo. Ne moremo pa dopustiti, da bi se zaradi nje odpovedali potovanjem in raziskovanju sveta. Terorizem ne sme omejiti nas in našo svobodo!

Veronica Piredda

Profesorici glasbe in mladi glasbeniki: Glasba - lahko strast postane poklic?

Pogovor z učiteljico klavirja Vesno Zuppin

Na Danskem se mladi približujejo glasbi preko učenja pop, blues in jazz skladb

(Članek je nastal lani med novinarsko delavnico MOSP-a v sklopu projekta "Ko zaživi pisana beseda"; mentorica: Erika Jazbar; profesorica: Maila Ozbič)

● **Že v otroštvu si začela igrati klavir, kako in kdaj pa si razumela, da bo tvoja življenjska pot povezana z glasbo?**

■ Po višji šoli sem se vpisala na univerzo in istočasno diplomirala iz klavirja ter začela igrati v duu z Beatrice Zonta. Po dveh letih študija na univerzi sem razumela, da ko bi izbrala katero koli drugo zaposlitev, bi se morala odpovedati klavirju, ker pač ne bi imela več časa za vajo. Misel mi ni bila všeč. Zato sem se odločila, da bo glasba postala tudi moj poklic.

● **Diplomirala si na konservatoriju v Trstu. Kako to, da si se potem odločila, da boš zaključila še dodatni dveletni študij v Benetkah?**

■ Iz klavirja sem diplomirala leta 1989, ko je bila na glasbenem področju v Italiji diploma najvišja stopnja izobraževanja. Drugod po Evropi pa je bilo glasbeno izobraževanje tesno povezano s šolstvom, kar pomeni, da je izobraževanje bilo možno tudi na univerzitetni ravni. Z novimi zakoni v EU se je moralo glasbeno šolstvo v Italiji prilagoditi evropskim standardom. Ko je okoli leta 2003 postalo to aktualno, sem se odločila za dodatni dveletni

študij na konservatoriju v Benetkah, ki bi dopolnil moje glasbeno izobraževanje na univerzitetni ravni (mednarodni master).

● **Poučevala si na Glasbeni matici v Trstu in na Glasbeni šoli v Piranu, sedaj učiš na Danskem, saj te je tvoja življenjska pot pripeljala na Dansko. Ali si opazila razlike med Italijo, Slovenijo in Dansko, kar zadeva klasično glasbeno kulturo?**

■ Med Italijo in Slovenijo ni nobene bistvene razlike, kar zadeva klasično glasbeno kulturo, je pa zelo različno na Danskem. Na glasbenih šolah je postalo izjemno popularno učenje "rytmisk klaver" (pop, blues, jazz in podobno), tudi v sodelovanju z različnimi pop skupinami (bandi). Zakaj tako? Ker je veliko lažje. Klasična glasba zahteva poglobitev, koncentracijo in veliko učenja, medtem ko je na osnovni ravni igranje treh različnih akordov skupaj z različnimi glasbili lažje in tudi zabavno. V Italiji je klasična glasba še vedno osnova za katero koli glasbeno smer, na Danskem pa sta klasična in ritmična smer ločeni. →

Mladi glasbeniki o svojih glasbenih izkušnjah

V novi številki Rasti smo se odločili, da bomo intervjuvali mlade glasbenike o tem, kaj jim pomeni glasba in če so starši vplivali na njihove glasbene izbire. To so nam glasbeniki odgovorili:

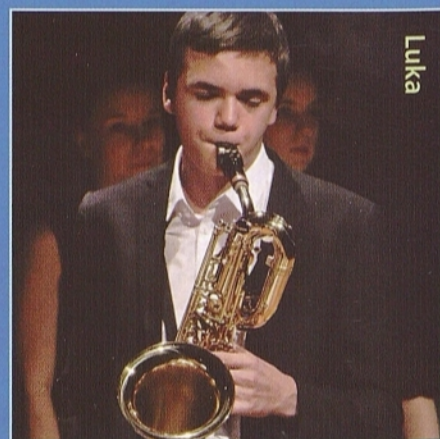
● **Kdaj si se začel ukvarjati z glasbo?**

★ **Luka Paljk:** Z glasbo se ukvarjam že od tretjega leta starosti, če se ne motim, saj sem takrat obiskoval tečaj Domisol na glasbeni šoli Emil Komel, katere sem še danes gojenec.

★ **Aleš Lavrenčič:** Z glasbo sem se resno začel ukvarjati pri štirih letih, ko sem imel prvo lekcijo violine na SCGV

Emil Komel. Že pred tem pa sem rad poslušal očeta in brata, ko sta vadila. Glasba je torej stalnica mojega življenja že od rojstva. Čeprav sem se kot otrok najraje igral, sem bil že takrat goreč violinist.

Ni le vplival, a je kar odločil oče. Takrat sem bil namreč zelo majhen. Sedaj pa sem zadovoljen

Luka

← ● Katere pa so bistvene razlike med Dansko in našimi kraji v vsakdanjem življenju?

■ V odgovor na to vprašanje bi lahko napisala knjigo ... Najprej bi poudarila, da obstaja velika razlika med glavnim mestom Københavnom (kjer živi ena petina prebivalstva) in ostalimi kraji na Danskem. Po mojem mnenju ima Italija večjo individualno kulturo, vsak posameznik lahko izbere svoj prostor in se sooča z osebami, ki so izbrale podobno življenjsko pot. Na Danskem pa je družina absolutno na prvem mestu. To pomeni, da velika večina ljudi preživi svoj čas doma, zato zvečer mesta niso tako polna življenja kot pri nas. Trgovine zaprejo okoli 17. ali 18. ure, ker se navadno večerja ob 18.30. Mislim pa, da se stvari počasi spreminjajo tudi

tukaj na severu. Življenje nasploh je veliko bolj umirjeno in organizirano in vsi davki so prebivalcem povrnjeni v obliki nadvse organiziranih javnih storitev.

● Kateri so tvoji cilji za prihodnost? Nameravaš spet začeti koncertirati kot že v preteklosti?

■ V bodočnosti bi želela dati svoj prispevek glasbeni šoli, na kateri poučujem klavir, v obliki suverenega poučevanja na visoki ravni. Seveda bi želela tudi nadaljevati s koncertiranjem. Sodelujem z violinistko in v programu imava kar nekaj koncertov. Drugače pa naj me življenje preseneča!

Sara Zuppin

Alessandra Schettino, ravnateljica glasbene šole Emil Komel iz Gorice

Poklici prihodnosti na glasbenem področju

● Kdaj ste začutili, da boste življenje posvetili glasbi?

■ Glasbo sem vzljubila že od malega. Ko sem bila stara pet let, sem pela v vaškem zborčku. Kasneje sem začela nastopati na raznih prireditvah, mnogi so mi svetovali, naj uberem tako kariero. Posvetila sem se temu, kar me je veselilo, ter se začela učiti solopetja. Študij mi je bil v veselje, tako da sem se z lahkoto učila. Še danes, ko stopim na oder, uživam, zame je glasba kot kisik.

● Je vaša družina vplivala na vaše glasbene izbire?

■ Družina ni pogojevala mojih glasbenih izbir, vedno me je podpirala in mi stala ob strani. Nihče izmed mojih ožjih sorodnikov se ni profesionalno ukvarjal z glasbo, nekateri so pa peli v vaških zborih. Zelo sem hvaležna, ker mi je družina veliko pomagala, me

podpirala moralno in finančno ter mi omogočila, da sem študirala v tujini in se srečala z mnogimi priznanimi umetniki.

● Kateri so poklici prihodnosti, ki so povezani z glasbo?

■ Danes se na glasbenem področju lahko uveljaviš na različne načine: lahko si glasbenik kot izvajalec, glasbeni kritik, agent ali pedagog, profesor glasbe. Pomembna v glasbenem sektorju pa je seveda tudi dobra publika, od katere je odvisen glasbeni marketing, saj poslušalci ocenjujejo skladbe in pesmi. Glasba je pomemben del našega vsakdana, saj kulturno bogati vsakega posameznika. Želim si, da bo v prihodnosti veliko dobrih poslušalcev, tako da bo lahko glasbeno ustvarjanje plodno in bogato.

z očetovo izbiro in nikoli nisem razmišljal o tem, da bi z leti spremenil svojo glasbeno pot.

★ **Eleonora di Corato:** Pri šestih letih sem se prvič začela ukvarjati z glasbo. Poskusila sem razne instrumente (klavir, kitaro harmoniko). Zdaj pa se učim violončelo in nadaljujem sama s kitaro.

● Je tvoja družina vplivala na tvoje glasbene izbire?

★ **Luka:** Ja, družina je zelo vplivala na moje glasbene izbire, predvsem, ko sem izbiral instrument, ki bi ga igral po končanem izpitu za kljunasto flavto. Poskusil sem

trobento, oboo in kitaro, oče pa mi je svetoval, naj poskusim še saksofon in tako sem začel igrati sakso-

fon, s tem pa sem se tudi posvetil jazz glasbi.

★ **Aleš:** Glasba mi pomeni veliko. V prvi meri je bogastvo, ki ga v teku študija lahko bolje spoznavam. To mi omogoča, da v njej vidim še večjo dragocenost, kot tisti, katerim je glasba bolj ali manj tuja. Poleg tega je glasba sprostitelj, predvsem lahka glasba ali enostavno poslušanje katerekoli glasbene zvrsti. Med igranjem se seveda tudi zabavaš. Ko se glasbe učiš na klasični način, lahko ob priliki zaigraš tudi kaj bolj igrivega in manj resnega. Poleg vsega tega pa je zame glasba študij. →

← (dalje s prejšnje strani)

★ **Eleonora:** Izviram iz družine glasbenikov, zato so moji starši imeli velik vpliv na moje izbire. Že od majhnega sem si želela igrati violončelo, a mi oče tega ni dovolil.

● **Kaj ti pomeni glasba? Kolikšen del svojega življenja ji posvečaš?**

★ **Luka:** Glasba je zame zelo pomembna. Sam namreč menim, da je to najvišja in najlepša umetnostna zvrst, saj lahko z njo večkrat sporočamo to, česar ne utegnemo ubesediti in prikazati. Ustvarjanje glasbe je torej po mojem mnenju nekaj edinstvenega, tega se ne da kar tako opisati. Prav zaradi tega ima glasba v mojem vsakdanu velik po-

men. Med drugim pojem v MeMIPZ Emil Komel, zato lahko z gotovostjo povem, da posvečam glasbi velik del svojega prostega časa, ne samo,

ko igram na saksofon ali pojem, ampak tudi, ko jo poslušam.

★ **Aleš:** Glasbi posvečam res veliko časa in to na različne načine, od igranja in učenja vse do poslušanja glasbe ob prostem času.

★ **Eleonora:** Zame je glasba način izražanja čustev, tudi za osebe, ki so zaprte in s težavo izražajo čustva. Glasba je v mojem življenju prisotna vsakodnevno, saj jo skoraj vsi poslušamo za razvedrilo, ko smo veseli, žalostni, jezni ... Glasba nas obdaja tudi, če se večina ljudi tega ne zaveda.

*Erika Kosič, Giulia Černic,
Veronica Piredda, Sanja Vogrič*

Nasveti mladim ob literarnem natečaju Slovenskega kulturnega kluba

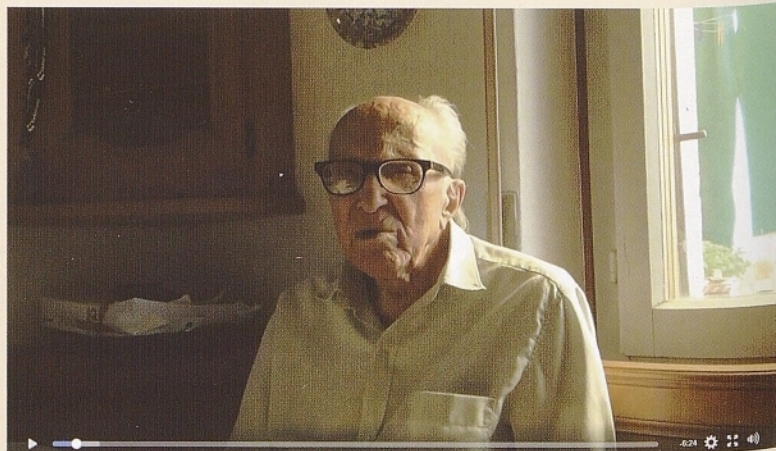
S prijaznim privoljenjem našega pisatelja BORISA PAHORJA povzemamo in objavljamo nagovor iz videoposnetka, ki ga je posvetil mladim Slovenskega kulturnega kluba ob nagrajevanju del literarnega natečaja 19. 5. 2017 v Peterlinovi dvorani na Ulici Donizetti v Trstu.

(Posnetek si lahko ogledate tudi na <https://www.facebook.com/SlovenskiKK>)

O pisanju in o nasvetih mladim piscem se lahko pove dosti stvari, tokrat bom mislil strnil bolj na kratko.

Najprej je pomembno, da človek pove, kakšno je njegovo razmerje do današnjega sveta. Sledi dogajanju in se informira iz časnikov, iz televizije in iz raznih diskusij. Človek danes ve, v kakšnem svetu živimo. In naj ve tudi, kaj on čuti ob tem, kakšni so njegovi občutki. Tudi to bi bila, rekel bi, zelo pomembna naloga za človeka, ki hoče pisati, se uveljaviti v pisanju.

Drugič, tudi mi moramo misliti in skrbeti za svoj obstoj. Se pravi, današnji svet je za globalizacijo.

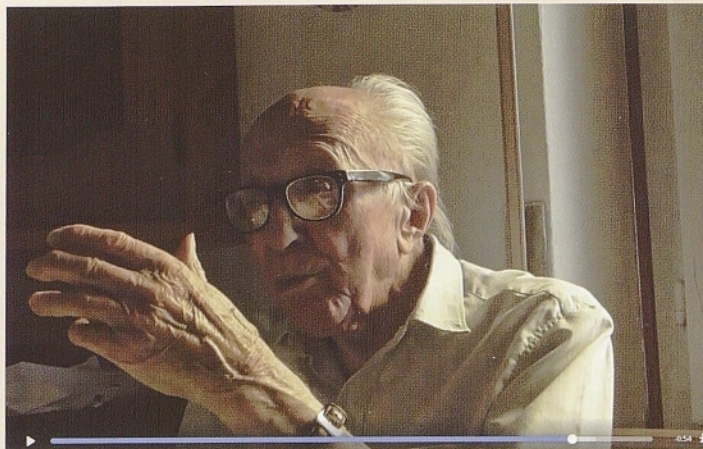
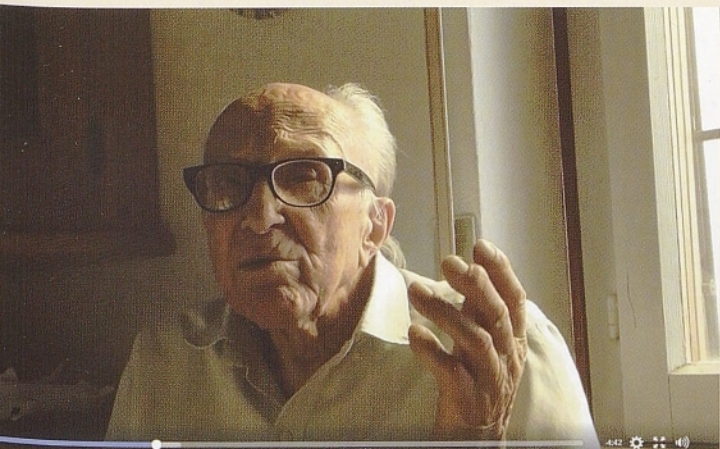
Globalizacija pomeni globus; biti svetoven, biti človek – na tej zemlji. To je že širok pojem, v glavnem je to civilizacija. Na podlagi znanosti, ki je zelo uspešna, bi delala čudeže. Ampak globalizacija se ne zanima za partikularnost, se ne zanima za posamezne narode, posamezne tradicije itn. Do danes so vsi pametni filozofi, ki so o tem govorili, rekli: v redu, vsi smo ljudje na tem svetu, vsak človek je prijatelj drugega človeka – to je pač zmeraj bilo. In skrb za bližnjega, ta je že v evangeliju. To ni nič novega. Ampak pomembni so tudi posamezni narodi, posamezne dežele, tudi če je to nekaj partikularnega, je vredno, da obstaja, in je vredno to imeti, obdržati in braniti! To je v bistvu današnja Evropa: enotnost, vendar tudi skupnost, ki ne zataji nobenega od narodov oziroma nobene od držav, ki so v Evropi. Mi Slovenci moramo skrbeti tudi zase. Moramo iskati način, kako naj ostanemo zvesti in res ostati zvesti! To pa ne pomeni samo, kakor pravijo danes, učite se slovenski jezik, pišite dobro slovenščino, govorite dobro ... To je res zelo pomembno, ampak ti moraš imeti tudi svojo zavest! Zavest o tem, da si nekaj posebnega, da si narod, da si neka skupnost, ki ima neki jezik, ki ima tradicijo ... Ta zavest mora obstajati! Brez te zavesti se ne reši noben narod in noben jezik. Ne samo slovenski, tudi drugi ne! Francozi so danes zavestni, Italijani so zavestni, in recimo, če hočemo, Kitajci in Japonci so zavestni. Zakaj naj bi samo za Slovence veljalo le to: »Rešujmo

Nagrajenci na natečaju SKK

jezik!« Če ne rečemo prej: rešujmo sami v sebi svoj obstoj kot Slovenci! Tretje, kar je zelo pomembno (in tukaj se nanašam tudi na vašo tematiko o ljubezni pri Minattiju): ljubezen je zdaj zelo pomembna, ljubezen je zagovarjal Jezus. Zagovarjal je ljubezen do bližnjega: pomagaj bližnjemu. Ne glede na to, kakšna je razlika v narodnosti, je ljubezen pomembna. In brez ljubezni ne moremo danes nič. Nobene druge stvari ni, ki bi bila tako pomembna, kot je ljubezen. Ljubezen do žene, ljubezen do naroda, ljubezen do človeštva, ljubezen do ubogih, do lačnih ... več načinov ljubezni obstaja. Posebno velja to za dekle: žena ima danes še posebno vlogo, da nekako čuti, da mora tudi ona sodelovati za spremembo družbe. Posebno za spremembo tam, kjer je lakota. Za odpravo lakote, če hočemo, uboštva: kjer je lakota, kjer je žeja, kjer nimajo prave države, kjer je diktatura, kjer ni demokracije.

Žena pa je tudi tista, ki ima glavno vlogo v življenju. Prvič, da spravlja ljudi na svet – ker če neha roditi, se brez nje lahko konča svet pojutrišnjem. Drugič, ljubezen je nekaj lepega; in v tem smislu sem jaz proti današnjim pisateljicam, ki pišejo o ljubezni tako, da govorijo o spolu in o posteljah in raznih načinih ljubljenja. To so stvari, ki spadajo v tehniko, ne pa v pripovedovanje. To so stvari, ki jih lahko najdete npr. v neki knjigi, ki vas uči, kako na razne načine lahko ljubite. A to danes ni pomembno! Pomembno je, da pišeš o ljubezni kot o neki vrednoti! Tudi kar govoriš o ljubezni! To, da govoriš o svoji ljubljenki ali o svoji materi ali o svoji noni, če hočemo, o ostalih ženskah. Kakorkoli, če govoriš o ljubezni, moraš govoriti tako, da imaš pred ljubeznijo spoštovanje. In se moraš nekako pred ljubeznijo pokloniti, kakor ko pozdraviš nekoga in daš klobuk dol. Tako moraš dati klobuk dol tudi pri ljubezni. In pika.

Ime in priimek: **Tjaša De Luisa**

Doma sem: **z Opčin**

Obiskujem: **3. razred znanstvenega liceja Franceta Prešerna v Trstu**

V prostem času rada: **najraje se ukvarjam s športom in glasbo, igram flavto in pojem pri dekli-**

škem zboru Vesela pomlad, sem tudi skavtinja

Najljubša književna zvrst: **romani**

Najraje berem: **časopise**

Ko bom »velika«, bom: **trenutno me navdušuje poklic fizioterapevta**

(pripravila Veronika Bordon)

»... o trave, reka, kamen drevo ...
dobra velika bitja,
ki spregovore samo,
Kadar umolknejo ljudje ...«

S kavti preživljamo veliko časa v naravi. Že od malih nog se učimo življenja v naravi, kako jo moramo spoštovati in jo občudovati. Skavt doživlja svet in naravo na drugačen način. Človek se dandanes sploh ne zaveda narave in sveta, ki ga obdajata in od katerih živi. Skavt pa se poda v naravo in se preizkusi v življenju brez tehnoloških sredstev in modernega udobja: človek in zemlja, gozd, travnik, reka, živali in samo preprosto šotorsko platno, ki zastira pogled v nebo. Skavti-

zem mi veliko pomeni: pri skavtih sem spoznala veliko prijateljev, se naučila mnogih veščin, najpomembnejše pa je to, da mi je skavtizem dal možnost, da sem lahko naravo spoznala in jo doživljala.

Vsako poletje se s kavti odpravimo na tabor. Tam se vsak dan vrstijo nove izkušnje, naučiš se živeti v naravi, postaneš bolj samostojen, se zabavaš v družbi, spoznaš nove kraje, se preizkušaš v različnih stvareh in premaguješ svoj strah. Kdaj pa kdaj se zgodi, da se moraš

Ime in priimek: **Maja Zobec**

Doma sem: **iz Boljunca, se pa počutim doma v Trstu**

Obiskujem: **končala sem 3. razred znanstvenega liceja F. Prešeren**

V prostem času rada: **poslušam plošče na gramofonu ali igram kitaro**

Najljubša književna zvrst: **roman in sonet**

Najraje berem: **novice v dnevniku Corriere della sera, publikacije v zvezi z medicino pa v The Lancet. Tu pa tam prelistam revijo The National Geographic**

Ko bom »velika«, bom: **kirurg**

(pripravila Veronika Bordon)

3. nagrada za poezijo na natečaju Slovenskega kulturnega kluba

Utemeljitev ocenjevalne komisije: *Sprva zveni kot zgodba oziroma značajska oris sodobnega individuuma. Z domiselnimi besednimi oznakami se razkrivajo njena navdušenja in fobije, naposled pa se vse izteče v neko kolektivno mladostno obsedenost z družbenimi omrežji, kot sta Facebook in Youtube.*

spopasti s kako težavo, ki pa jo s skupnimi močmi vedno rešimo. Tako se naučiš življenja v družbi, odnosov s sovrstniki. Najpomembnejše pa je po mojem mnenju to, da se naučiš spoštovati naravo in občudovati njeno lepoto. Ko sem ponoči ob lepem vremenu na straži in se zazrem v nebo, lahko opazujem na milijarde zvezd, ki se bleščijo na črnem nebu. Takrat se zavedam, kako smo ljudje majhna bitja, ki jih obdaja brezmejno nebo. Ker je takrat v okolici vse tiho, lahko prisluhnem naravi. Sliši se le prasketanje ognja, žuborenje reke v bližini, šumenje listja v bližnjem gozdu, pokanje vejic pod drevesi, oglašanje kake nočne živali ... Na začetku je taka tišina skoraj strašna, saj se ti zdi, da sta s prijateljem, ki straži s teboj, čisto sama, ko vsi ostali spiyo. Ko se pa preputiš naravi in pomisliš na minuli dan, na lepe trenutke, ki si jih doživel, odmisliš svoj strah, saj te prevzamejo občutki, ki jih je z besedami nemogoče opisati. Pred dvema letoma smo se pred zaključkom tabora odpravili na raid. To je dvodnevni pohod, ki ga vsako leto skupina predzadnjega letnika izvidnikov (to so skavti stari 15 oz. 16 let) opravi z voditeljem. Takrat smo taborili v Čezsoči in smo se odpravili peš h Krnskemu jezeru. Po napornem vzponu smo popoldne končno prispeli do cilja. Pri jezeru je vsak izmed nas sedel na osamljeno skalo in v tišini premišljeval. Prvih nekaj minut se mi je to zdelo res nesmiselno in dolgočasno, ko sem se

zagledala v jezero, pa sem vse to takoj odmisllila. Bila sem pred krasnim modrozelenim jezerom, za njim so se dvigovali mogočni vrhovi, obdajala me je popolna tišina, le veter je občasno rahlo zapihal. Končno sem lahko prisluhnila svojim mislim. Počasi pa so tudi te obmolknile in v tistem trenutku je začela svojo zgodbo pripovedovati narava. Takrat sem popolnoma izgubla smisel za čas, nisem vedela, koliko časa sem že tam sedela. Bilo je preveč prijetno, da bi se lahko zanimala za to, zdelo se mi je, da se je takrat čas ustavil skupaj z mojimi mislimi. Naenkrat me je zmotil voditeljičin glas. Poklicala nas je, naj se vrnemo v kočo, kjer smo tudi prespali. Šele takrat sem opazila, da je sonce že skoraj zašlo in da je postajalo vse hladneje. Sploh ne vem, koliko časa smo bili tam, v tistem trenutku pa sem si želela le to, da bi moje misli spet zaplavale neznano kam in da bi se moj pogled spet ustavil na čudovitem jezeru in na prelepih skrivnostnih gorah.

Ko človeka prevzamejo taki nepozabni in prelepi občutki, se zaveda, kako neverjeten in skrivnosten je svet, ki ga obdaja. Mogočne gore, ki tam stojijo že milijone let, brezmejno nebo, rastline ... Stvari, za katere se človek sploh ne zmeni, ki se jih sploh ne zaveda. Opazi pa jih le takrat, ko vsi ljudje obmolknijo: tedaj narava končno spregovori.

3. nagrada na literarnem natečaju Slovenskega kulturnega kluba

Utemeljitev ocenjevalne komisije: *Pripoved, ki je na prvi pogled le dober spis o lepih in pozitivnih izkušnjah skavtskega življenja na poletnem taboru, se v osrednjem delu dvigne na raven izvirne in poetične slike doživljanja notranjega miru v tišini neokrnjene narave. Odlika prispevka je tudi v bogatem in pravilnem jeziku.*

Kozmos 2000

Bil je nekoč Pluviofil.
Ta je bil istočasno tudi
zoofil
astrofil
biblofil in
mačkofil.
Ljubil je res mnogo stvari.
Nekaj jih je bilo boljših, nekaj slabših.
Njegov pisan obstoj bi bila prava umetnina,
Če Pluviofil ne bi bil tudi
oraknofob
emofob
fotofob in

hidrofob.
Koga opisujem?
Ne, sošolca prav sigurno ne.
Naša generacija nima idealov,
miselnosti,
strahu ali ljubezni.
Vsi lebdimo v neki dimenziji,
ki ima plave Facebookove stene in
rdeče Youtubovo pohišstvo.
Pogovarjamo se v šifrah. Stop.
Pravkar je zabrnal telefon.
Kaj še sploh počenjam tu?

Vaša starejša sestra Brina Bakhita svetuje

Pomagajte si ... z nasmehom!

Živio, bratci in sestrice!
Kako vam gre pri odpravljanju vaše plahosti? Kako napredujete pri pridobivanju samozavesti? Ste se prepričali o tem, da vas drugi ne opazujejo? Da niso tam zato, da bi vas sodili in ocenjevali?

No, je pa tudi res, da prej ali slej napoči trenutek, ko si bodo vendarle ustvarili neko mnenje o vas, ker boste vi to želeli in iskali priložnost, da se izpostavite v svoji najboljši luči. Prej ali slej se morate namreč na tak ali drugačen način vendarle izpostaviti in morate nase priklicati pozornost. Ni to nujno kak nastop v javnosti, ni nujno kako pomembno spraševanje v šoli ali pred kako izpitno komisijo! S psihološkega vidika so lahko ravno tako zahtevne preizkušnje pred kakim posameznim sogovornikom, ki vam je posebno pri srcu. Morda je to fant ali dekle, ki vam je všeč, lahko je to skupina (novih) prijateljev, na katere želite narediti dober vtis, morda je to vaš profesor ali vaš šef v službi.

No, ko se morate izpostaviti pred to osebo ali skupino oseb in čutite, da vas plahost ovira ali da vam celo šibi noge, najprej sledite do sedaj navedenima nasvetoma:

1) **Upajte si!** Čisto enostavno se spustite v akcijo in se ne obremenjujte z ničimer! Zajamite dih, odmisлите vse negativne misli ... in se spustite!

2) Imejte stalno v mislih, da vas drugi NE ocenjujejo in predvsem da niso vaši nasprotniki ali celo sovražniki! **Bodite naravni in sproščeni.**

Sedaj pa še nov nasvet:

3) **Pomagajte si ... z nasmehom.** Karkoli morate storiti, kakršnakoli je vaša preizkušnja – od pogovora z dekletom/fantom, ki vam je všeč, do pogovora s profesorjem o kakem vašem projektu, ali do čisto banalnega spraševanja po informacijah ..., v vsaki situaciji boste gotovo bolj sproščeni in obenem učinkoviti, če boste nasmejani. Nasmeh in prijaznost vedno dobro učinkujeta, zato bo pol preizkušnje že opravljene. Tudi če se vam nasmeh v tisti situaciji ne zdi naraven, ker ste napeti in prestrašeni, se koncentrirajte samo za hip na to, da morate biti nasmejani in prijazni. S tem si boste pomagali, premaknili boste fokus svoje pozornosti z negativnih misli na

to in tako boste ujeli dve muhi na en mah: manj strahu in več pozitivne energije.

Psihologi in sociologi so si edini, da je nasmeh eden najučinkovitejših in najbolj neposrednih načinov nebesedne komunikacije. Nasmeh je prepoznaven v vseh kulturah in vseh starostnih obdobjih. Pomislimo na dojenčka, ki se mamiči prvič nasmehne in ji s tem seže naravnost v srce. Nasmejani ljudje so navadno priljubljeni, izražajo namreč zadovoljstvo, sproščenost in samozavest. Nezadovoljni, nesproščeni in nesamozavestni ljudje se namreč navadno ne smejejo. Nasmeh je torej v komunikaciji izredno močno sredstvo ali celo orožje, ki ga lahko izkoristimo, da z njim sogovorniku sporočamo svojo odprtost, naklonjenost in pripravljenost na sprejemanje. Če se bo sogovornik čutil sprejet, bo tudi sam do vas bolj naklonjen.

O nasmehu in o neverbalni komunikaciji bomo kdaj morda še kaj napisali, saj gre za očarljivo poglavje, ki ga je vredno poznati.

Korakov v premagovanju svoje plahosti bo verjetno še veliko, a važno je, da vztrajate, predvsem pa da nadgrajujete svojo samopodobo in samozavest. To je res bistveno in brez tega nobena terapija ne bo delovala. Enostavno morate delati na sebi. Še naprej vztrajajte in delajte na spisku stvari, ki bi jih radi pri sebi spremenili. Naslednjič pa še kak majhen koristen nasvet. Medtem pa mi lahko pišete na brinabakhita@gmail.com. In bodite srečni (bakhita!)

Vaša starejša sestra, Brina Bakhita